

Бабунин дощ (1981)

Вінграновський Микола Степанович

Бабунин дощ, на клямці цяпота,
І стежка в яблуках вже стежкоюяблуката,
З котяри — іскри! З м'яти — чамрота!
Пускає бульби на порозі хата...
Іде хтось темним садом-заховайсь!
Іде, й стає знадвору за стіною,
І мокро дихає над мокрою губою;
Як звуть його?
Чи взагалі він звавсь?
Хто він такий в залатанім кожусі,
В кожусі, а хапає дрижаки?..
Попискують пташата в його вусі,
І в бороді дрімають їжаки.
Одне — сов'яче око, друге — вовче,
Рука — крило, друга рука — весло,
Упівобличчя день, а пів-обличчя з ночі,
На голові посріблене сідло,
Де ж кінь його? У торбі кінь, я знаю.
Порожню торбу він би не носив...
Стоїть, і передихує, й чекає,
Мабуть, насправді вибився із сил,
Бо хто ж то знає, скільки йому років
І скільки він живе тисячоліть?..
Прийшов під нашу хату ненароком,
Прийшов перечекати і стоїть:
Зайти чи ні до нас, до бульбохати?..
З ноги на ногу ось переступив,
Щось наче хтів було мені сказати,
Та садом знов почапав у степи...

1981

Постійна адреса: http://ukrlit.org/vinhranovskyi_mykola_stepanovych/babunyn_dosch